

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Pr.) Vitt.
Pr.

Verklighet

—→ och ←—

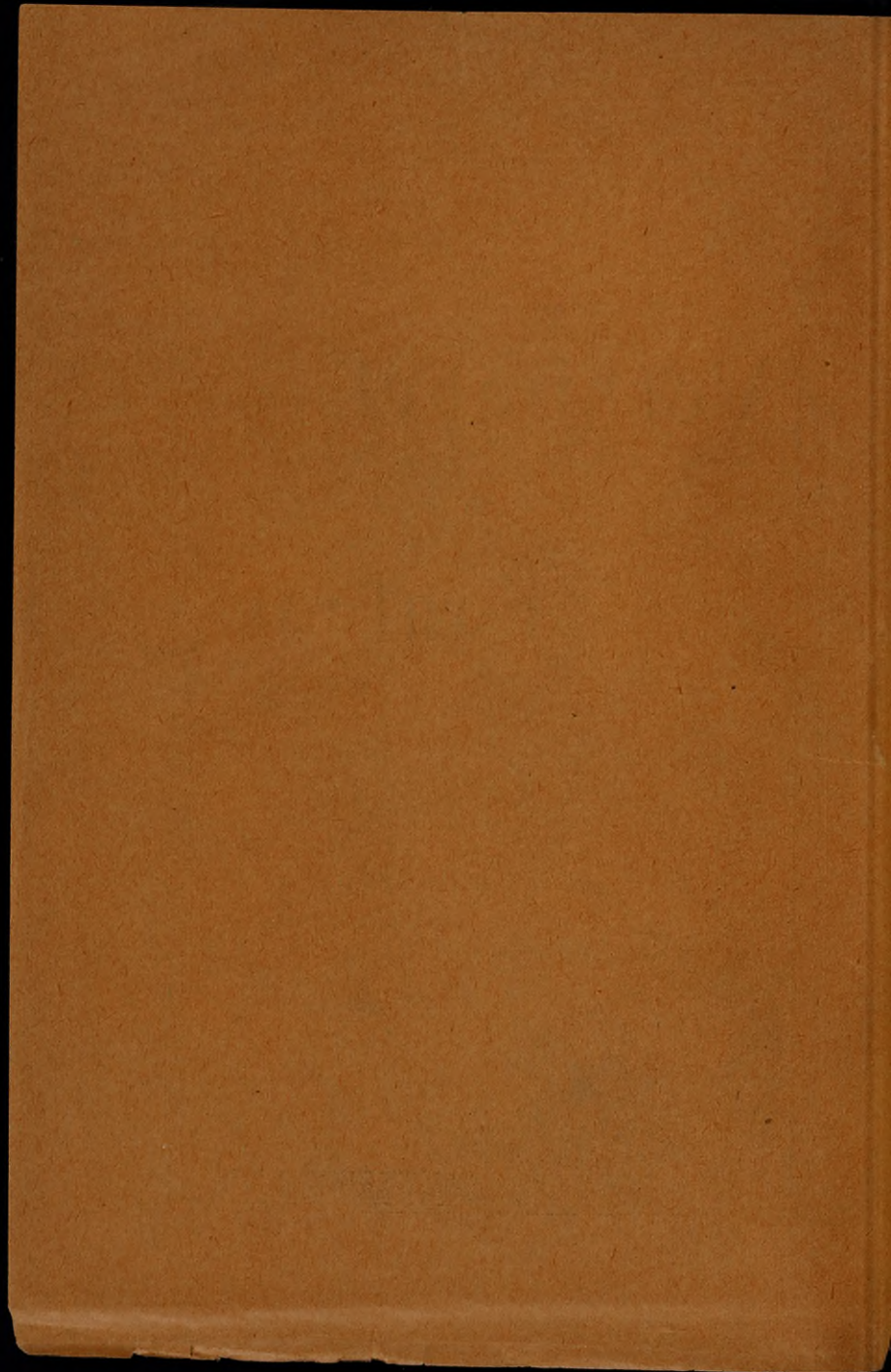
Fantasi

Strödda bitar på vers och prosa

af

JOHAN DAHLBERG.

VERKLIGHET OCH FANTASI.

STRÖDDA BITAR PÅ VERS OCH PROSA

AF

JOHAN DAHLBERG.

GEFLE 1895.

AHLSTRÖM & CEDEBERGS BOKTRYCKERI.

VERGLEICHENDE ANATOMIE

VON DR. MED. CARL OBERGEGGER

Författarens förord.

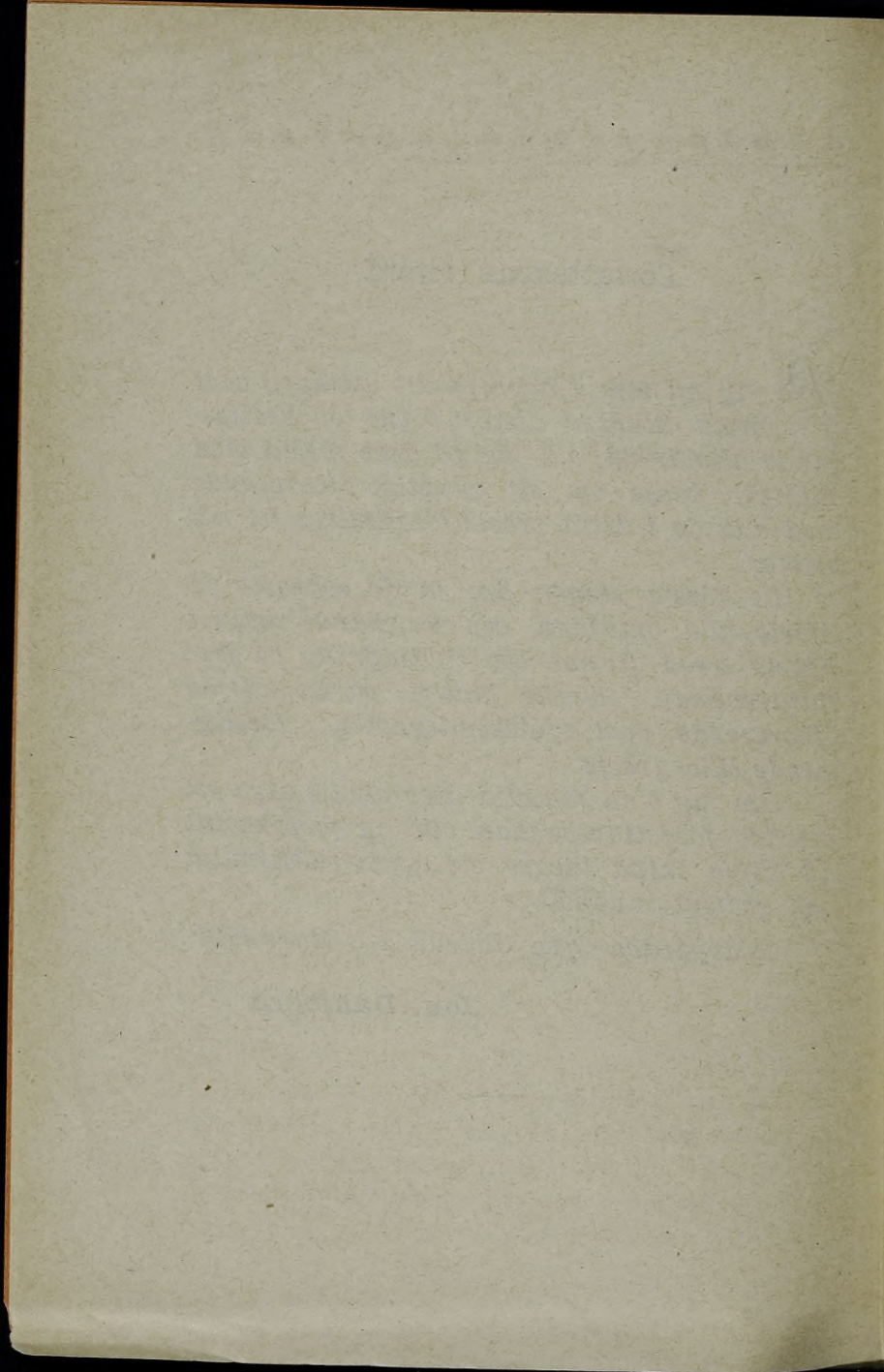
*D*å jag nu står i begrepp att utsläppa mitt första literära alster bland en kritiserande allmänhet, vill jag på dess första blad vänligen bedja om ett gunstigt öfverseende med alla de i detta arbete förefintliga fel och brister.

De första stegen äro ju de svåraste på lifvets alla områden, och kanhända detta i högsta grad finner sin tillämpning på författarebanan. Herrar kritici, varen därför öfverseende med ofullkomligheten i föreliggande lilla arbete.

Om jag i en framtid åter skulle våga att beträda författarearenan, vill jag försöka att då gifva mina läsare ett mera fullkomligt och gediget innehåll.

Hedegården Öfra Ullerud d. 3 Mars 1895.

Joh. Dahlberg.

Hagens blåbandsförenings

medlemsantal utgjordes vid innevarande års början af 44 medlemmar.

Styrelsevalet vid nyåret utföll sålunda:

Till ordf. och vice d:o valdes hrr O. Östergren och Em. Wennerstrand, den förre nyvald och den senare omvald. Till sekr. Joh. Dahlberg, omvald, och till kassaman och dennes biträde, hrr N. Nyvall och G. Almgren, dessutom valdes en besökskomité af sex personer.

Hagens blåbandsförening har under sin fyraåriga tillvaro rönt både med- och motgångar.

Understundom har tillslutningen varit rätt liflig. Många ha förklarat sig villiga att tillsammans med oss strida och försöka hämma den till sina följder oberäkneligt skadliga dryckenskapslasten.

Men beklagligtvis har det visat sig att denna nitälskan för nykterheten hos en del, endast varit en snart öfvergående kris, i det de efter en tid vändt oss ryggen och återigen börjat att offra på Backi altäre. Således har Hagens b.-b.-f. understundom varit gynnad af medgångens dagar, då glädjen öfver ett framgångsrikt arbete har fyllt medlemmarnes hjärtan, men hon har ej heller gifvit hoppet förloradt under motgångens och den bittra missräkningens skede. Ännu verkar

hon och ämnar fortfarande verka efter sin förmåga. Ännu har hon stridshandsken utkastad mot den fiende, som på ett ibland så brådstörtadt mördande sätt, ibland så lömskt, tyst och försåtligt fräter på det svenska hjärteblodet.

»Ja, se då ä då inte så farligt att supa, som de der nykteristerna skriker till», säger någon. »Jag super med måttlighet, jag . . .»

Jag undrar om det med något skäl kan talas om måttlighet i en sak, som i sig själf är absolut förkastlig och skadlig för människan. Måttligheten, tillämplig på andra lifvets områden och behof, behof som tillhöra människans existens, är ju en gyllene lefnadsregel. Men att tala om måttlighet i en sådan sak som bruket af rusdrycker, som enligt den medicinska vetenskapens enstämmiga utlåtanden är fördärfligt för människokroppen, vare sig de begagnas under den mycket beprisade måttlighetsformen eller ej, det är med ett ord sagdt dåraktigt. Vill man göra sig mödan att se efter, hvad auktoriteten för alla böcker, neml. Bibeln, säger om dryckenskapen, skall man vid en rätt läsning af densamma finna, att hon är den mest stränga nykterhetsiffrare. Därför, eho du är måttlighetssupare eller en mera trägen utöfvare af supseden, tag ditt förnuft till fånga medan tid är! Afsäg dig bruket af starka drycker! Anslut dig till någon nykterhetskorporation och föröka antalet af dem. Tag i och verka efter din förmåga och i gemenskap med dem, som vilja strida mot nationens farligaste fiende — *bruket af rusdrycker.*

Den visaste bland människor, nemligen Salomo säger, att slösare och drinkare varda fattige, och erfarenheten visar att så sker för hvarje dag. Det dröjer icke särdeles länge förrän tårna börja titta fram, hela kroppen blir förgiftad af rusdryckerna, näsan allt mera strålande röd och snart blir alkoholbrukaren oduglig till allt annat än — *dricka*. Maka och barn få gå höljda i trasor, svälta och frysa. Familjefadern, som skulle varit lycklig i de sinas umgänge, vältrar sig på vägen likt ett svin i smutsen, ser två solar på himmelen och två dörrar på krogen, hvilka han försöker att gå igenom på samma gång. Nu törnar hans tjocka skalle emot och hans mosiga gestalt ramlar öfver ända. Där får han ligga tills han forslas till polisstationen. O människoförnedrande elände!

Fattighuset, dårhusen, idiotanstalterna och fångelserna äro öfverfyllda af lefvande backidyrkare, kyrkogårdarne af döde, som blifvit bragte i en förtidig graf.

Några frågor af en blåbandist.

O om jag egde vältalighetens förmåga, så att jag kunde i verklighetens bjärta färger måla dryckenskapens fördärfiga följder för människan både i moraliskt och andligt afseende. Ty hvad är det väl, som i så hög grad demoraliserar människan? Hvad är det väl, som förmår nedsätta den bildade människan till en gradpunkt som t. o. m. ligger långt under de oskälige djurens, om ej de helvetiska dryckerna, som under allehanda olika benämningar fritt få flöda öfver landet, nemligen rusdryckerna.

Är det svårt

att lemna dryckenskapen? Har du vunnit något i pekuniärt eller psykiskt hänseende med att öfva dryckenskap? Förbättras din ställning i det allmänna lifvet? — Nej! — du måste svara *nej!*

Dricker du, emedan du tror dig finna fröjd uti glaset? Besinna, min vän, hvad underhaltig denna inbillade fröjd är. Det är en fröjd som mörksens furste ler åt, men öfver hvilken änglarne i himmelen gråta.

Besinna, hvilken stor dosis af malört du intager i den så kallade glädjebägaren. Blif absolutist! — välkommen i de nyktres led!

Du säger

dig vara måttlighetssupare och som sådan menar du dig vara oberörd af dryckenskapens menliga följder. Men du bedrager dig, ty för att helt undvika de fördärfliiga följderna, fordras att du blifver absolutist. Blif absolutist! — Välkommen i de nyktres led!

Du säger:

»Det tjänar så föga till att agitera och verka för nykterhet; det vinnes ändock aldrig seger.» — Då har du föga klar åter- eller framtidsblick. Se dig tillbaka i tiden och du måste finna hvilket jättesteg nykterhetsarbetet tagit under de senaste åren. Tro ej att krafterna slappas. I en snar framtid skall åter ett jättesteg hafva tagits. Det goda kan ej komma på skam, utan vinner till sist seger. Blif absolutist! Ikläd dig nykterhetens pansar och stå oförskräckt i striden!

Du säger:

»Jag kan ej verka på något sätt för nykterhet. Därför är det likgiltigt vare sig jag ingår i en nykterhetsförening eller ej.» — Detta bestrider jag på det högsta, ty det finns inga medlemmar i nykterhetsföreningen, som icke verka för nykterhet på ett eller annat sätt. — Nota bene — om de nitälska för saken. De som ej kunnat uppträda offentligt på mötena och förfäkta absolutismen eller ej äro kompetente att i dispyter åtaga sig absolutismens advokatyr, de kunna verka genom sitt exempel på de utomstående, och den verkan som blotta exemplet kan frambringa är understundom förvånansvärdt stor.

Blif absolutist! Pryd dig med det blå bandet!

Du kanske säger:

»Jag bryr mig icke det minsta om, huruvida nykterhetsarbetet går framåt eller tillbaka.» — Käre, ransaka och undersök om nykterheten är en god eller dålig sak. Då du som resultat af dina reflexioner finner, att den måste betecknas som god, är det då icke skäl i att kasta likgiltigheten öfver bord och börja arbeta för den goda sakens befrämjande. Blif absolutist! Verka för nykterhet!

Du kanske

bemödar dig på allt sätt att vara nykterhetssaken till skada? Du har nog många medel att förfoga öfver i detta stycke och du är kanske flitig att använda dem.

— O, då beklagar jag dig på det högsta! Du har då en oförsvarbar och skef uppfattning af dina mänskliga plikter och du är värd alla rättänkande personers medlidande. Upphör med din falska ställning! — Blif absolutist och bidrag till nykterhetens seger!

Du har kanske

en gång stått i de nyktres led och måhända med ord och handling visat dig nitälska för saken; nu befinner du dig i motsatta läget. — Jag vill bara fråga: Kan du framdraga någon rimlig förklaring öfver din handling? Kan du med verkliga fakta visa att din inre och yttre människa blef i besittning af fördelar på grund af din öfvergång från nykterheten! Nej, du måste erkänna att med nykterhet följer stora fördelar. — Blif absolutist! — Återvänd till de nyktres led!

Krogtrappan.

Uppföre krogens trappa går
 En man — af bildning syns han vara,
 Helt nonchalant han ned sig slår,
 Framför trymån, den stora, klara
 Och säger med en sorglös min:
 »Kom hit med tvenne flaskor vin!»

O, unge man, tag dig till vara
 För dryckenskapens hemiska makt.
 Ditt lif, din kraft, din helsa spara,
 Och stå mot dryckenskapen vakt;
 Ty ingenting kan så förstöra,
 Och dig till allmän skamfläck göra.

Uppföre krogens trappa går
En arbetskarl — det syns han vara
Helt hemmastadd vid disken står.
Han slantar nu ej ämnar spara.
I dag skall bjudas öfver lag,
Sin namnsdag firar han i dag.

Kanhända medan mannen jäktar
Att släcka brännvinstörstens glöd,
Hans hustru uti nöd försmäktar,
Kanhända ej en beta bröd
Hon har för sig och sina små,
Men undrar huru allt skall gå.

Uppföre krogens trappa går
En man — men hölj'd i lumpna trasor.
Uppå hans anlet' synes spår
Af dryckenskapens hemska fador.
Han Backus troget tjänat har
Och se hvad vinst han nu har kvar.

* * *

En kräfta uppå samhällskroppen
Man alkoholet kalla kan.
Lik nordanvinden blomsterknoppen
Förhärjar, så härjar han
I månet hem uti vårt land;
En splitets fackla tänder han.

»Bort med rusdrycken!»

Se där det valspråk, som nykteristerna ristat på sin fana! Se där det mål som, en gång uppnått, skall fylla hvarje människoälskande och sann fosterlandsväns hjärta med glädje! Se där den sporre som äggar och, om modet någon gång slappas, upplifvar de sjunkande krafterna till förnyade ansträngningar!

Det talas och skrives så mycket om fosterlandskärlek och däraf följande goda vilja att försvara sitt fosterland mot yttre fiender. Men vi hafva en fiende inom egna landamären, som lik bläckfisken sträcker ut sina fångstredskap åt alla möjliga håll, att förgöra och förstöra. En fiende, som hvarje om sitt fosterlands välfärd nitälskande man och kvinna bör med all kraft bekämpa. En fiende, som i sin förhärjande framfart har slukat flera offer än alla krig, alla farsoter tillsammans förmått skörda. — Omöjligt att beskrifva allt det elände, som dryckenskapen åstadkommit!

Den store naturforskaren Linné säger på ett ställe: »Om jag skulle uppräknat alla de sjukdomar, som läkarne anmärkt leda sitt ursprung från dryckenskapen, så skulle det aldrig blifva slut på mitt tal.»

Säkert är att ingen last har så förnedrat det svenska folket och dragit så mycken förbannelse öfver vårt fädernesland — som dryckenskapen.

Detsamma gäller för öfrigt nästan alla land.

Bakom rusdrycken ligger ett frätande dödsrike. Omkring den äro samhällets djupaste smutspölar, och hvarhelst dessa drycker flöda, sprida de sjukdomar

och död, vansinne och förnedring; undergräfvade landets allmänna välförstånd och öfverhopade samhället med dårar, fattighjon och brottslingar. När skall den dagen rändas då Svea folk afkastar det förnedrande rusdrycksoket af sina skuldror — då de intellektuella krafterna få blomstra och ej behöfva befara att kväfvast af brännvinsångorna?

En slagen hjälte.

I en amerikansk tidning lästes för någon tid sedan följande rörande notis: »Framför polisdomaren i New-york, stod en man, hvars ansigte visade, att han var skapad för en bättre plats än denna. Hans ena rockärm var tom. Då han leddes fram, frågade domaren efter hans namn. »Jag är sergeant Maxvell, tillhörande Förenta staternas femte kavalleriregemente», svarade han och drog därpå fram en halftömd butelj ur fickan samt fortsatte: »Då Sheridan gjorde sitt infall i Winchester och vår general kom ned för att samla oss till anfall, svängde jag ut den där armen, men en fiendtlig kanonkula sopade bort den.» Därpå höll han fram flaskan och fortsatte: »Den enda fiende, som någonsin kunnat besegra mig, är den här.» Polisdomaren skickade honom till asylet för drinkare, och *med en tom arm, en tom börs, en tom karakter och ett tomt lif* gick denne man att intaga sin plats bland dryckenskapslastens olyckliga offer.

Att läsas vid en nykterhetsfest.

Dryckenskap — du hemska ord!
Du inger skräck och fasa.
Än många människor på vår jord
I dina bojor rasa.
Hvarhelst du insteg göra får,
Du split och tvedrägt ymnigt sår,
Ur lugnet kan du bringa storm,
Du djäfvuln är i upplöst form.

Dryckenskap — du hemska makt,
Där man dig praktiskt öfvar,
Hur mången man i graf du bragt,
Och mången själ bedröfvar.
För dig måst friden flykta bort,
Med lyckan är processen kort;
Ty lyckan kan ej trifvas,
Ej med dig införlifvas.

Dryckenskap — du hemska flod,
Som öfver landet flödar!
I dina spår är brott och blod,
Du sprider tusen dödar.
Ej mänskotunga tälja kan
Eländet som du bringar fram,
Och verop höras på vår jord,
Såväl från södern som från nord.

När skall den dagen gryning se,
Då fritt från dryckenskapen
Vårt land kan sig som nyktert te

Och döda brännvinsdraken?
En kräfte på vår samhällskropp,
Bortfräter han mång' hoppfull knopp
Och mången man på krogen,
För döden gör sig mogen.

Med ifver verkas landet rundt
Till nykterhetens fromma.
Men ack, hvad frukten synes tunt,
När skall väl skörden blomma?
Vid denna aftons enkla fest
Vi lägga in en skarp protest
Mot dem som makten ha i hand
Och värnar Backus i vårt land.

O, må vårt enkla blåa band
Bli spridt i kretsar vida!
Må vi i enigt brödraband
För Sveas frihet strida.
Den fest vi fira här i dag
Må ägga oss till nya tag.
Vi hoppas målet hinna
Och rusdrycksförbud vinna.

Vexelpoem

eller *Duettpoem*, att läsas vid nykterhetsmöten.

- 1:a person: En liten sång för Er jag nu vill kväda;
2:a person: Hvad skall jag hitta på, som kan Er gläda,
1:a: Uppmärksamheten Ni mig skänka skall.
2:a: En lärdom kan jag gifva världen all
1:a: Ej sirligt mina ord jag mäktar kläda.

2:a: Att det är dumt med vatten brännvin späda;
1:a: Ni torde lyssna uti alla fall.
2:a: Ty man ej nytta däraf draga skall.

1:a: Träd in i vår förening denna dagen;
2:a: Jag tar en sup, det känns så godt i magen;
1:a: Ty vi ha uppställt som vårt lefnadsmål
2:a: Hvarför behöfver jag att vara snål
1:a: Att hvarje individ må blifva dragen
2:a: Då jag får gå och knoga hela dagen,
1:a: Ur fjättrarne på jätten alkohol.
2:a: Om kvällen är det godt att få en tår.

1:a: Beklagansvärdt att verket går så sakta.
2:a: Jag vill ej något annat eftertrakta
1:a: I många år vi nu ha hållit på.
2:a: Än litet mat och så en sup därpå.
1:a: Men låt oss glädjas; ty vi ha som fakta,
2:a: Visst manas jag, att nykterhet beakta,
1:a: Föreningen skall inte under gå.
2:a: Men detta aktar jag dock aldrig på.

1:a: Fastän att frukten för oss synes ringa
2:a: Hvarför skall jag på nyktra möten springa,
1:a: Och hjärtat fylls ibland af tviflets dok
2:a: Och blifva aktad lika med en tok.
1:a: Må vi med kraft vårt tvifvel dock betvinga,
2:a: Nej, Gud ske lof, mig orkar ingen tvinga,
1:a: Med kraft försöka lossa Backi ok.
2:a: Ej fastnar jag på de fantasters krok.

1:a: Förgäfves ej vår möda här skall vara,
2:a: Ej nå de målet, denna nyktra skara;

1:a: Vi vänta på en rik och ymnig skörd.
2:a: De tröttna snart, hvad ha de då därför.
1:a: Må hvar och en sitt strå till stacken draga,
2:a: Nej, tacka vet jag, lilla sup du klara,
1:a: Och tro på den, som är de svagas stöd.
2:a: Har jag blott dig, då finnes ingen nöd.

1:a: Fastän så många oss fantaster kalla,
2:a: Då sjunger jag så gladt hurra faderralla.
1:a: Kanhända hänle åt vårt »blåa band».
2:a: Här finns ej ledsnad uti Svea land!
1:a: Vi däraf ej må låta modet falla,
2:a: Sen sjunger jag så länge jag kan tralla:
1:a: Blott mer energiskt gripa verket an.
2:a: »Kamrater kom! Vi ta en tår på tand!»

* * *

1:a person: Vår fana uti striden ingen svike,
Med tålmod håll ut, till stridens slut!
Ifrån sin plats i striden ingen vike,
En gyllne seger blifver vår tribut!

Lyckan.

Min vän du har om lycka drömt,
Såväl som många andra,
Och lockat fram så ljuft och skönt
En framtidsväg att vandra.
I fantasiens fria land
Måhända mången stig du funnit,
Där lyckan gått dig hand i hand
Och hoppets låga brunnit

Och när du sedan vaknat har
Från hägringarnes rike,
Då har du endast minnet kvar,
Ty drömmen får ge vike.
Då kan du se hur långt det är
Till lyckan, där du trott den vara,
Och till den dag då han beskär
Att du skall hennes gunstling vara.

En ständig äflan hvarje dag,
Att du må lyckan hinna.
Du njuter uti fulla drag
Af hoppets gyllne strimma.
Men ack, min vän, förlit ej på
Det lyckans irrbloss, som tycks gå,
Och lycka för dig måla.

Ej säker var att henne finna,
Ty lyckan är en falsk gudinna.
Hon narrat mången villans stig,
När bäst vi mena henne funnit.
I ett, två, tre, har hon försvunnit.
Så lätt kan hon vist ändra sig.

Adolf och Lina.

Så lifigt tråddes dansen, Allt intill sena kväll
Och unge Adolf Jansen Sågs hjärtligt nöjd och säll
Med bygdens skönsta tärna I dansens yra lopp
Hon följer honom gärna, Och kärligt ser till honom opp.

Men i ett hörn af salen En mörklagd yngling står,
Som hemsökt är af kvalen, Ej någon glädje får.
Ty Amors gyllne pilar Hans hjärta stungit har,
Till Lina tanken ilar, Han henne älskat all sin dar.

Nu dansen blifver slutad Och man skall hemåt gå.
Mot dörr'n stod Anders lutad Att Lina passa på.
Fast blyg han tycktes vara, Han ämnar likaväl
Sin kärlek nu förklara, Fastän med bäfvan i sin själ.

Och sällskap fick de äfven Ett stycke vägen fram.
Han Lina tar i näfven Och frågar allvarsam:
»Säg vill du med mig bygga Så ömt ett hjonelag?
Jag vill din trefnad trygga, Jag haft dig kär i all
min dag.»

Och Lina blef förlägen. Till sist hon talte så:
»Jag är ej alls benägen Att äktenskap ingå
Med dig, ty Adolf hafver Min tro och lofven fått,
Ej honom jag bedrager, Jag hafver fått en lycklig lott.»

»Min dröm är då bortflugen, Min sälla ljufva dröm.
Nog uti lekestugan Syns Adolf vara öm.
Min vän, jag vill din varna, Ty falskheten är stor.
Jag vill dig blott förmana: För mycket ej på Adolf tro.»

En tid förgick och löjet Blef sällsynt mer och mer,
Ty Adolf alltigenom Har ändrat sitt manér.
Ej ställningen kan döljas — Hon skall snart blifva mor.
Med tårar kinden sköljas, Förtviflan uti hjärtat bor.

Med oro Anders skådar Den sorg som Lina tär;
Till Adolf går och frågar Hur han nu ställa lär?
»Jag vet ej,» Adolf svarar, »Jag inga pengar har.
Jag fattigdom befarar Om Lina jag till äkta tar.»

»Gå genast till stationen, En plats är ledig där,
Och bed så inspektoren Att han dig den beskär.
Om du ordentligt sköter Den plats du där kan få,
Ej något hinder möter Att äktenskap för dig ingå.»

Och Adolf lydde rådet Och till stationen gick,
Ej hinder mötte något, Han genast platsen fick.
Han sedan går till Lina På nytt att lofva tro.
Sitt bröllop sen de fira Och flytta sen i eget bo.

Men lyckan tycks ej trifvas Vid dessa makars härd.
Snart Adolf införlifvas I sus och dus och flärd.
I brännvinsångans töcken Han lefver om med fart.
Full både hälg och söcken Sin plats han miste snart.

Uti en annan socken Som statkarl fick han plats,
Ikladd den enda rocken Han rustar sig i hast
Sin nya plats beträda. Re'n tvenne år förgått;
Olyckans dag är nära, Snart rågadt är hans syndamått.

En dag från stan han körde Som vanligt mycket full.
Han hvarken såg ell' hörde, Förr'n vagnen for omkull,
I fallet bröt han armen. Till stan man honom för,
Men kallbrand kom i barmen, Han uppå lasarettet dör.

Nu ensam uppå jorden Den stackars Lina står,
Hon enka nu är vorden. Sitt barn förliden vår
Hon gömde under vården I kyrkogårdens frid,
Nu hän till fattigvården För henne stod i perspektiv.

Men hjälpen kom och lydde: »Vill Lina komma hit,»
Hon ej sin hjärna brydde, Hon genast vandrar dit.
Från hennes hembygds dalar Den bjudning vänligt ljud,
Som hennes bröst hugsvalar Och friar henne ifrån nöd.

En vänlig bondegumma Den helsning skickat har,
Som vårens vindar ljumma Snödrifvorna borttar,
Så mäktar orden milda, Som hopp och tröst beskär,
Att Linas trefnad bilda; Ej högre han begär.

Men Anders, han som svärmat För Lina all sin tid,
Han ej förr'n nu sig närmat, Han kom emellertid
En vacker dag med orden: »Säg Lina vill du ej
Bli make min på jorden, Låt mig ej än en gång
få nej.»

Från Linas mun hörs svaret Ett tyst men trofast: ja!
Snart såsom äkta paret I stugan plats de ta.
Den lilla nätta stuga, Som Anders timrat har,
Och som hans ömma fruga. De lefde sällt i all sin dar.

Presten

hemma och i kyrkan.

Presten står där så rak Under kammarens tak,
Han är färdig till gudstjänsten gå,
Och konseptet han tog, Han behöfver det nog,
Då som herde bland får han skall stå.

Med en änglasöt min Mamsell Stina kom in,
På en bricka bars kaffe med dopp.
»Se jag tänkte så här, Ruskigt väder det är,
Pastorn kan väl behöfva en kopp.»

Mamsell Stina går ut, Pastorn själf — utan prut
Tar itu med den doftande dryck.
Och till skåpet han går, Där som flaskorna stå,
»O du ödets gudomliga nyck».

»Liten tår uppå tand Det käns godt allt ibland,
Understundom kanhända ett rus,
Ingen märka det kan. Ta mig f-n det går an
Att stå full uppå stol'n i Guds hus.»

»Måttlighet är en dygd, Är det trofasta skygd
Hvarmed folket kan villas att tro
Att ett helgon jag är, Icke mer jag begär.
Jag må gå, klockan nio nu slog.»

Lagens åskor och hot Ljuda folket emot
Från predikstol'n, där herden nu står.
Med vibrerande ton Pekar han på Guds son,
Manar folket att följa hans spår.

Röstens fasthet den brast, När för rusdryckens last
Han församlingen varnar och ber,
»Att de suparne må Låta orörda stå,
Ty af dem mången ledsamhet sker.»

Nu han fullgjort sin pligt, På ett ypperligt skick
Visat fåren hvad väg de ska' gå.
Nu han går till sitt bo, Där han slår sig i ro,
Skickar bud att mamsell skall ingå.

»Hör min bästa mamsell, Ifrån nu och till kväll
Vill jag sitta i ro vid mitt bord.
Kommer någon och stör, Mig stort hinder det gör.
Jag vill forska i bibelens ord.»

»Jag behöfver så väl Hemta kraft till min själ
Hemta mod till mitt himmelska värf.
Därför vore det bäst Om min dörr vore läst,
Säg, jag farit åt Marieberg.»

Mamsell Stina hon neg, Gaf sitt löfte och steg
Utur rummet med andäktig min.

»Pastorns vilja är lag, Ty vår Gud till behag
Vill i ordet han stärka sitt sinn.»

Men vi vill nu se på, Hur den forskning må gå,
Som han lofvat — ur bibelens ord.

Han i hast tager fram Både vin och champagn,
Slår sig ned sen i ro vid sitt bord.

»Jag har visat i dag, Huru Gud till behag
Folk skall lefva — men därför är
Jag ej bunden däraf, Ty min lära är lag
För det folket hvars herde jag är.»

»Jag vill njuta i dag Uti ymniga drag
Utaf vinet, det fröjdar mitt sinn'.
Helgonglorian skall Uti alla fulla fall
Ej gå bort, ty därom är jag vinn.»

I en bruten monolog, Som blott presten förstod,
Han sin lefnad ursäktade så:

»Blott jag lärer min hjord Uti gudliga ord
Och dem visar hvad väg de ska' gå.

Sen så lefver väl jag Efter eget behag,
Uti hemlighet supen jag tar.

Ingen märka det får, Ingen heller förstår
Att i strid med min lära jag drar.»

Döden.

Hvar fins den makt, som ingen kan undfly,
Ej kejsarn, kungen mer än arbetshjonet,
Fast mäktig — man ej hörer vapnens gny,
Förgäfves lyss man efter vapendånet.
Men ljudlöst — mycket förr'n han väntad är
Han tränger in bland lyxen och bland nöden,
Han ej respekt för rikedomens bär,
Hvar fins den makt? — Jo, det är döden.

Så många djärfva planer tänkas ut
I herrskarns hjärna — realisationen
Skall nås, med hjälp af kulor och med krut,
Ännu en makt skall läggas under tronen.
Men ljudlöst — mycket förr'n han väntad är
Han kommer — utan vapen — herrskarns öden
En annan vändning opåtanligt beskär.
Hvem är den makt? — Jo, det är döden.

Bland jordelivets mångahanda strider
Så många planer byggas — tankar tänks,
Att så och så det måste bli omsider,
Då vedermodans tid har nått sin gräns.
Men ljudlöst — mycket förr'n han väntad är
Han kommer — lika snabbt till norr som södern,
Han ej fördrag med våra planer bär.
Hvem är den makt? — Jo, det är döden.

Stjärnan.

Stjärnan på fästet blinkar, Stjärnor i tusendetal,
Vinkar och åter vinkar Ifrån sin ljusa sal.
Fridens helsning sänder Till oss i Julekväll,
Bringar till alla länder, Både till slott och tjäll.

Stjärnan på himlapellen Från det azurblå haf
Tindrar så skönt i kvällen, Julkvällens stämning gaf.
Dig jag betraktar så gerna, Min tanke den ilar så fort,
Du himmelens strålande stjärna, Till krubban vid Beth-
lehems port.

Lifvets ironi?

Hvarenda män'ska på vår jord,
Sitt ursprung har ur samma källa.
Så är det enligt Bibelns ord,
Om dessa skall som sanning gälla.
Jag om dess sanning ej vill tvista,
Ty därtill är min kraft för svag.
Ett annat ämne på min lista
Jag hafver uppfört denna dag.

När vi oss se omkring i världen,
Vårt öga möts af många ting.
»Där» prunkar lyxen jemte flården.
Här öfverflödet knutit ring.
»Där» får man allt hvad ögat lyster.
Där för man allt hvad sinnet trår.
Ekonomien mörk och dyster,
I denna skepnad ej intränga får.

»Där» synes nöjen ständigt gästa,
På nöjen är blott tanken fäst,
Och nöjen har man för det mesta,
Ty då man trifves allra bäst.
Man pengar ej behöfver spara,
Ty kassalådan proppad är.
Och magnifikt skall allting vara,
Ty rikedomen flödar »där».

»Här» tätt invid den rikes sida,
En tafra utaf motsatt slag
Man skådar — man kan ej bestrida,
Att ojemt faller »ödets lag».
Se här uti den mörka kojnan,
En annan stämpel präglad är,
Ty fattigdom — den hårda bojan —
Så djupt har slagit rötter där.

Programmet för hvar dag som randas
En enahanda form det har.
Bekymmer, brist och nöd här famnas,
Ej något finns i kassan kvar,
Fast timmar tolf och kanske flera,
Om dagen sträfvas med all flit.
Det hjälper ej ty ständigt mera
Man åker bakåt bit för bit.

Och nöjen — ja de får man glömma,
Ty här fins därtill ingen tid.
»Här» malörtsbägarn får man tömma,
I vedermodan branta tid.
Att vara glad man må försöka,
Då törne stinger i ens fot,

Och fattigdomens hemska spöke
Beständigt grinar en emot.

Hvarför skall en del män'skor lefva
I öfverflöd hvarenda dag,
Då en del män'skor jemt få sträfva,
Mot brist och nöd af alla slag?
Är' vi ej barn af samma moder
Hvarenda en uppå vår jord.
Skull' broder då ej hjälpa broder,
Såväl i Söder som i Nord?

Rösträtt.

Hör hur ropet ljuder nu kring Svea land.
Märk hur harmen sjuder, uti folkets barm,
Ropet höres ljuda — »Låt oss rösträtt få.
Ej Ni bör förbjuda rätten för de små».

Hvarför längre neka oss vår män'skorätt,
Hvarför längre reta oss på sådant sätt.
Bygga palissader mot Ert eget folk.
Hinder långa rader finnes öfverallt.

Böner båtar föga; aristokrati'n
På sina hästar höga, ändrar ej en min.
Därför, mod kamrater, verket börjadt är,
Målet hoppas hinna, fastän med besvär.

Folket, Svea kärna, som ej rösträtt har,
Knogar, knogar gärna, och ej mödan spar;
Ty det är en sanning som vi väl förstå,
Att om man vill skörda, bör man äfven så.

Pengar, Pengar, Pengar.

Om trenne ting jag nu vill sjunga,
Som egas bör af gamla, unga,
Om de skall trefnad ha på jord.
Förutom dem är nöd och brister,
Och många äktenskapets tvister
Kan stillas med det lilla ord.

Den första saken »pengar» heter.
I många äkta tète à têter
Den saken nyttig är att ha,
Då kvinnan manar ideligen
Att få en klädning utaf siden
Därom hon väsnas hvarje dag.

Då man skall slippa höra larmen,
Man tar sin plånbok upp i harmen
Och räknar upp en summa stor.
Straxt gumman får ett vänligt sinne,
Det få vi äkta män förnimme
Då hon får klädning, hatt och flor.

Den andra saken heter »pengar»,
Och hur man sig i världen svänger
Den saken den är ändå bäst.
Ty har man den då kan man vara
Helt oberörd af tingens mara.
Må pengar bli min trogna gäst.

Och »pengar» är den tredje saken.
Kan Ni väl säga mig hvar maken
Till denna goda saken är,

Ty har man pengar — allting finnes,
Och må man blott dra sig till minnes,
Hur den har hjälpt en ur besvär.

Lifvets förtretligheter.

Det ofta nog kan mig förtreta,
Att jag skall fattig vasa heta,
Och knoga hårdt hvarenda dag.
Men då jag blickar på de rike,
En del är mera »vasar» like,
Och detta gör mitt hjärta glad.

Det kan en ofta nog förtreta,
Att man skall alljemt nödgas streta
Mot vedermödor alla slag.
Och svårast är att bördan draga
I stilla enfald och ej klaga.
Den konsten är ej mångens lag.

Det han en ofta nog förtreta,
Det bör väl ingen själ förneka.
Som sundt förnuft tillgodohar,
Att då man ämnar ömsa linne,
Med fasa man då först förnimme,
Att knappar fins där inga kvar.

Det kan en ofta nog förtreta,
Då man om morgnarne får leta
Och ej få rätt på sina skor,
Inunder både bord och bänkar,
Inunder skåp, inunder skänkar.
Man dundrar som den starke Thor.

Det ofta nog en kan förtreta,
Då man skall sätta sig och äta
Och köksan hafver saltet glömt.
I vrede man från bordet rusar,
Och vredens ord från munnen brusar:
»Ett sådant nöt, det är fördömt».

Det ofta nog en kan förtreta,
Då kvinnan infall får att smeta
Båd' spis och väggar dito tak,
Och våra böcker dyra kära,
Fått gjort bekantskap mycket nära
Med kritan utur kvinnans fat.

Det ofta nog en kan förtreta,
Att då man genast önskar veta
Hvad dagen lider — klockan tar
Man ur sin ficka — o hon stannat,
Man börjar svära, kan man annat.
»Urmakarn är en satans karl».

Det kan en ofta nog förtreta,
Då man mot middagsvärmen heta
Vill söka skydd i skuggrik lund.
Då myggor uti millioner
Oss tränga på med sina toner.
Säg, hvem kan då förblifva lugn?

Det kan en ofta nog förtreta,
Då man sig ärnar ut och meta,
Och hoppas vackert väder få,
Men just då man i båten stiger,
Ett »Herrens väder» då det blifver,
Och man blir tvingad hemåt gå.

Det kan en ofta nog förtreta,
Då efter dagens strid den heta,
Man slumra vill i Morfei famn,
Och tandvärk, denna grymma plåga,
Den kommer — oss Gu' trösta, nåda,
Det blir en annan lek minsann.

Ja, mycket fins som kan förtreta.
Jag hinner ej att allt upprepa,
Men må vi ta vår sak med lugn.
En öfvergång ju allting hafver,
Om icke förr — så nog i grafven,
Där glömmes vedermödans stund.

Sara och Jag.

Jag hafver tänkt så mången gång, att pengar börja spara.
Och samma tanke äfven har min kära gumma Sara,
Men hur vi tänker, hur vi gör, vi få ej något öfver,
Ty alltid är det någon sak som man så väl behöfver.

Har jag en femma i mitt skrin, och något mer kan-
hända;

»Här käre Jöns, här är en sak, som oss till gagn
skall lända,

Vi den behöfver ganska väl, vi kan den ej undvara,
Köp den ty priset billigt är.» Så säger gumman Sara.

Mot gummans vilja alltid jag får draga strået korta,
Jag köper saken och så är min kära femma borta,
En annan gång då kronor tolf uti mitt skrin florerar,
Då hända kan att fjerdingsman en räkning mig presterar.

Till prestens lön och mycket mer jag måste pengar gifva.
Med bitter saknad nu jag ser det tomt i skrinet blifva,
Men likaväl jag tröttnar ej, på nytt jag börjar spara,
En män'ska står mig troget bi, och det är gumman Sara.

Försaka, slita, släpa, gno, det är program för dagen,
Och sällan får man någon ro, man digna kan för slagen,
Och då jag sträfvat med all flit en längre tid i möda,
Jag ser uti mitt lilla skrin att mödan lönar föga.

En dag får jag ta mot visit utaf en åldrig herre,
I början gläds jag därutaf, men om en stund — dess
värre,

Utur sin plånbok drar han fram en räkning mycket
gammal,

Som lyder, i all enkelhet, på åtta alnar vadmål.

Den skulden hafver då totalt bortfallit ur mitt minne.
Nu gäller det att åter ta hvad skrinet hafver inne.
Nej, nu jag ser det ej är lönt, att lägga på kistbotten,
På lifvets stora dragning jag har fått den sämsta lotten.

Så bitter kan min tanke bli då jag är tvingad blicka,
På kronorna som ur mitt skrin gå i en annans ficka.
»Förtvifla ej min kära Jöns, låt hoppet råda bara,
Vi verket gripa an på nytt», så säger gumman Sara.

Bonden är vred.

Bonden kommer in, helt vred, Uti köket till sin Lisa,
»Sådan ordning — sådan sed, Upp och nedvändt —
jag skall visa.

Jag är husbond', här minsann Duger ej att stå och
mucka,
Annan ordning skall här fram, Skall du stå ditt nöt
och sucka.

Jag skall lära Eder jag Folkfason och bättre seder.
Och att göra mig till lag Jag härmed befaller Eder.
Man kan spricka midt itu Utaf harm kan du begripa,
Allting upp och nedvändt ju. — Skall du stå ditt
nöt och lipa.

Den fördömda pigan har Tagit mycket hö i ladan,
Fast jag sagt: det som är kvar, Skall vi ha åt
trogne »Adam».

Att du ej kan hafva håg Att se till hur korna stillas.
Allting går här vind för våg, mina ord på stenör spillas.

Endast fjorton dagar jag Ifrån hemmet varit borta,
Här det fordras hvarje dag Till att vårdslösheter
blotta.

Jag ej mäktar räkna opp Allt som här på tok man
ställer,

Allting ifrån tå till topp; — Står du där ditt nöt
och gnäller?

Vagnen är ju sönderkörd, Attan må den drängen taga.
Är det skick — vår humleskörd, Ämnar ni i jord
begrafva?

Uti visthusboden finnes Ingen ordning äfven där.
Äfven det jag drar till minnes, Färska sillen ruttnad är.

Hvart jag mina ögon vänder Inom gårdens hank och stör,
Vårdslöshetens stygga händer, Mycket bryderi mig gör.

Jag skall för er läsa lagen Den ni efterlefva må,
Jag skall ifrån denna dagen Taga hårda handskar på.

Skön går morgonsolen opp, Grön står blomman i sin
knopp.

Lärkan slår i skyn sin drill, Verkan syns af plogens bill.

Ljufva sköna sommarstund, Dufva söker lummig lund.
Trastar kvittra uti ro, Hasta sedan till sitt bo.

Tråden uti praktfull skrud, Härden är för muntra ljud,
Hästen uti yra lopp; Presten ser till himlen opp.

Bunden står vid stugans vägg Hunden, morrar i sitt
skägg,

Katten hvilar sig så skönt, Hatten som på går'n man
glömt.

Tuppen, hönan äfvenså, Gruppen kan jag ej förstå.
Anka, gäss och många fler, Vanka här i skönt manér.

Kor och får på åkern går, Mor förnöjd vid renen står,
Kvigan nyss en calf har fått, Pigan har till kyrkan
gått.

Nybyggaren.

Jag hafver byggt en stuga
Vid skogssjöns lugna strand,
Den stugan heter duga,
Om hon blir skont för brand.

Där sitter jag så nöjder,
Hvem undrar väl därpå,
På golfvet — med mång' fröjder
Sig tumla tvenne parflar små.

Ty jag är gift, kantänka,
Med hustrun min mån'tro;
Jag henne fick med lämpa,
Nu lefver jag i ro.
Men sant, för sjutton plåtar,
Det var om stugan min
Jag lofvade att språka,
Kom följ mig nu ditin.

På bänken, där vid fönstret,
Var god bered Er rum,
Här efter gamla mönstret
Är gjordt hvarenda tum.
En väldig brasa flammar
Ifrån min gråstenshård,
I väggen — trädets stammar,
I saknad af tapeter är.

Mitt bord ej någon rubbar,
Ty det är fast i vägg,
Ibland där sitta gubbar
Med hedervärda skägg.
Vi då pokalen tömmer
Och forntid språka om,
Vi nutids flärd förglömmar
Och hela världens falskedom.

En säng af furubräder
Jag hafver gjort så rar,

Ej målning henne kläder,
Ej därtill råd jag har,
I hörnet har jag skåpet,
Som är mitt skafferi,
Och gumman — kära sjäpet,
Hon har vår mat däri.

Se här vill jag Er visa
En präktiger klenod,
Den förr har egts af Lisa,
Min gamla mormors mor.
Ni ser, det är en bibel,
Förgyld i hvarje hörn,
Och permen insensibel,
Är prydd af en försilfrad örn.

Tre hönor har jag äfven
Som stugan dela få,
Jag vaktar dem, så räfven
Om dem må miste gå.
I stian har jag grisen,
En välfödd en mån tro,
Och katten nu i spiseln
Har slagit sig i godan ro.

Af lyx uti min stuga
Ni kan ej se ett spår,
Friskt mod som heter duga,
Det städse hos mig rår.
Fast världen ter sig bitter
Och afvog mången gång,
Jag det ej akta gitter,
Jag bryter vedermödans tvång.

Dagakarlens garderob.

Min garderob den står på spel,
Jag vet ej hur jag mig skall vända,
Och att så är, är ej mitt fel,
Ni frågar, hvems är det måhända?
Det är ett bolag som mig har
Uti sin sold med många flera,
En knapp dagspenning jag där har
Och mera törs jag ej begära.

Se på min rock hur den ser ut,
Den mistat alla sina knappar,
Och västen — lider mot sitt slut,
Och pantalongerna jag tappar.
Min mössa fordom varit har
Utaf det allra bästa slaget,
Men tidens tand den icke spar,
Den snart min mössa från mig tagit.

» Att vara nöjd är vinning nog »,
Har en gång sagts af jordens Herre,
Kanhända bör då jag med fog,
Förnöjder vara — men dess värre
Jag rundt omkring mig mänskor ser,
Som aldrig akta på de orden,
Blott ständigt vill de hafva mer,
Tycks nån'sin ej få nog på jorden.

Hvar dag som går, hvart år som flyr,
Jag väntar uppå bättre tider,
Och ständigt det min hjärna bryr,
Till fattiggårl'n det bär omsider.

Men klagar jag — och det med fog —
Jag ständigt höra får de orden:
»Att vara nöjd är vinning nog»,
Fast andra samla guld på jorden.

Min syssla hör ej till de lätta,
Men aldrig aktar man därpå,
Likviderna de äro nätta,
Men detta tycks man ej förstå.
Och vredgas jag och det med fog,
Jag mötes ständigt af de orden:
»Att vara nöjd är vinning nog»,
Fast andra lata sig på jorden.

Jag kunde säga mycket mer
Om all min slit och all min möda,
Och dessa mänskor, som jag ser,
I högvis samla guldets röda.
Men talar jag och det med fog,
Den gamla lexan ny är vorden:
»Att vara nöjd är vinning nog»,
Fast guldets samlas här på jorden.

Fiskeri-äfventyr.

Jag skulle ut och meta En söndagsmorgon skön,
Man kan ju aldrig veta Hvad som blir mödans lön.
Då man från hemmet hastar I fantasi'n man ser
Båd' aborrar och braxar Som vänligt mot en ler.

Som sagt, från land jag styrde Med båten min »Delfin»,
Ej några vågor yrde, Nej, sjön var lugn och fin,

Vid vassen där i viken, Jag binder fast min båt,
Där brukar ständigt siken Att ligga i försåt.

Jag mask på kroken sätter Och så jag kastar ut,
Omkring mig löjan sprätter, Det nappar nog till slut,
Så tänkte jag, då timmen Så småningom förflöt,
Men sik och aborrstimmen En annan bana sköt.

Tre timmar nu jag suttit Och ej ett napp har fått,
Och jag som hemma skrutit: Till middag få vi godt,
Ty jag ska fiskar fånga, Det slår då aldrig fel,
Jag sa, — det blir nog många, Så vi få hvar sin del.

Men se, nu röres flötet, Ett napp så stort, galant,
Uti min ifver — sprötet Ur mina händer glant,
I glädjen och i hoppet Jag rusar upp så fort,
Men kan ej hejda loppet, Tar miste med min fot.

O fasa, hufvudstupa Utur min båt jag far,
Uti det våta djupa Helt opå tänkt jag var,
Guds lof att jag kan simma, Min första tanke var,
Ty annars nog min timma Den sista slagit har.

Utur Neptuni armar Min värda kropp jag drar,
Omkring mig vågen larmar, Ty storm det blifvit har,
Mitt göromål det första, Jag blickar öfver sjön,
Men helgonen mig trösta, Jag ser ej mina spön.

Fast vattnet af mig droppar Jag söka må mitt spö,
Min båt »Delfin» snart hoppar Utöfver vredgad sjö,
Min fiskedon jag funnit, Men allt har gått på tok,
Ty fisken har försvunnit Och tagit med min krok.

Med vreden i mitt sinne Nu emot land jag far,
Jag kunde legat inne Ty ingen fisk jag har,
En sådan svår dilemma Jag aldrig varit i
Ja, mindre kan en skrämna Att låta fiskar bli.

Slutet på en lefnad.

Höstens kalla stormar hveno, löfvens grönska
har förbytt i gult, och uppå marken
lågo stora hopar löf, som tycktes vittna
om all tings förgängligt på jorden.
Uti skyn sig molnen sammandrifva,
stora svarta moln oväder båda,
manar folket skyndsamt sig begifva,
skydd att söka undan stormens il.

Mänskans sista lugna hvila, kyrkogården,
låg där nu som förr, de gula löfven,
hade ymnigt fallit uppå griftegården,
allt förgängligheter är på jorden.
Himlens moln sig börja nu urladda,
regn och hagelbyar om hvartannat.
Men en ensam mänska synes vandra,
där på vägen, han ej skydd har sökt.

Vandrarn sakta styrer kosan: kyrkogården
syns för honom målet vara, dystert
är hans anlet; kvalda känslor mände dväljas
uti hjärtat, ej han aktar regnet.
Fåradt är den gamles anlet, åldern,
kanske också sorgen, dragen härjat,

luttrad uti lifvets hårda skola
går han där ett rof för bittra minnen

Kommen inom kyrkogårdens portar går han
hän till venster, till den enkla våarden.
Mot densamma han sitt hufvud stödde; tåren
kvälde fram ur ögat, han hörs klaga:
»O jag arme, ändtligt är jag här,
o, om tårar Eder kunde väcka,
och ni mot mig händer ville räcka
som bevis att ni förlåtit mig.

O jag arme, vågar jag väl tala; synden
är för stor, ni kan den ej förlåta.
Trogna, hulda maka var du mot mig fordom,
tåligt led du, tills den grymma dagen.
Himlens makter, rasen, rasen, rasen,
värre brusar ändock i mitt hjärta,
stormen, ångstens och förtviflans stormar
lemna kvalda hjärtat ingen ro.

O, jag arme: sonen som du invid bröstet
ville skydda mot min vredes utbrott,
mot min vrede, ifrån onda makter skickad
äfven den; o ve mig arma mänska: sonen
föll för fadern offer; arma barnet,
dig ej något ondt af mig var ämnadt,
Mina kval min syndaskuld förstora,
därför nådde slaget äfven dig.

Ack, min vrede, utaf falska vänner eggad;
jag dock borde vetat att din trohet
var mot mig osviklig. Få minuter efter

fick jag se att snaran utlagd varit,
för att grumla äktenskapets himmel.
Allt för väl de hade lyckats: döda
voro barn och maka; o jag usling!
Rädslan grep mig: flykten fatt jag tog.

Uti nitton långa år af kval och sorger
har jag irrat kring i fjärran länder.
Många gånger sökt men död ej funnit, ödet
har mig ständigt gäckat: här vid grafven
af mitt allt på jorden, som jag mördat,
vill jag slumra in den långa sömnen.
I mitt hjärta märker jag att slutet
nalkas: skall jag sedan finna ro?

Må allfader i det höga mig förlåta,
må de grymma kval mitt hjärta sargat
räknas mig till godt inför hans domstol.
Skall jag snart få skåda maken, barnet?
Fäll en bön för mig hos' majestätet.
O, det svartnar, ögats ljus snart släckes,
här på kullen vill jag döden bida.
Död, jag länge sökt, kom snart, kom snart.

Morgonsolen, andra dagen, sken så klar
spred sitt sken hän öfver kyrkogården,
där på vården, som sen nitton åren
gömmar barn och maka; bragt till döden
af sin far och man! Der fann man nu
äldrig gubbe ligga: ögat brustit hafver,
ångest och förtviflan stämplat anletsdragen.

I en sommardag.

Sommardag, du sköna, Ljuflikt i det gröna
Njuta af naturen I en sommardag.

Vänligt solen blickar, Lif och värme skickar.
Allt är lif och glädje I en sommardag.

Fogeln höres sjunga, Lifvar gamla, unga.
Skön är all naturen I en sommardag.

Blomman vällukt sprider, Rosen alla tider
Fyller oss med tjusning I en sommardag.

Vestanvindens susning Höres som en brusning
Ifrån höjden fjärran I en sommardag.

Lärkan uti höjden Uppfylld är af fröjden,
Kvittrar toner glada I en sommardag.

Bäcken hastigt rusar, Än han sakta brusar
Framåt genom nejden I en sommardag.

O, du sköna sommar, Lif och glädje blommar,
Mänskan ler och hoppas Mest i sommartid.

Hvad som händer.

Visst kan det väl hända ibland här på jorden
Att du blifver bortglömd vid dukade borden,
Till gästabudsbordet ej bjuden du ä':
Men inte skall du vara ledsen för då.

Visst kan det väl hända ibland här på jorden
Att du till en visa för alla är vorden;
Du klandras i allt hvad du låter och gör,
Men inte skall du vara ledsen därför.

Visst kan det väl hända ibland här på jorden
Att man mot dig slungar de retfulla orden:
»Det passar sig ej, du kan ej vara med».
Men inte ska du vara ledsen för då.

Nog kan det väl hända ibland här på jorden
Att du utaf vänner förglömd är vorden.
När motgången grydde, då bortglömd du blef,
Men inte skall du vara ledsen för då.

Visst kan det väl hända ibland här på jorden
Att värre än någon af röfvarehorden
Du utpekad blifver, man orätt dig gör,
Men inte skall du vara ledsen därför.

Nog kan det väl hända ibland här i världen,
Att du blifver tjugad af lyxen och flärden,
Fastän att du däraf ej något får mä,
Men inte ska du vara ledsen för då.

När skymningen sig öfver landena breder
Till nattliga hvilan ditt läger du reder,
Så enkelt och tarfligt kanhända du har;
Men inte skall du blifva ledsen däraf.

På kaffekalaset du kanske får vara
Ett tema för skvaller bland gummornas skara,
Du är dock ej värdig, att själf vara mä.
Men inte skall du vara ledsen för då.

Du ser huru människor i sus och i dus
Sin lefnad tillbringa i vällustigt rus,
Men du uti möda framsläpar din dag,
Men inte skall du vara ledsen däraf.

Det orätt må kallas, men det är dock så,
Att samhällets store förtrycka de små.
Din röst såsom fattig den aldrig blir hörd,
Nog kan man väl ändå bli ledsen därför.

Sven i Tveskog.

Sven i Tveskog hade döttrar tvenne,
En var vacker, en af dem var stygg.
Eva het' den vackra flickan, henne
Byggde Sven sitt hopp uppå — men skygg
Jemt hon var och undvek männens blickar,
Och med sedigt allvar jemt sig skickar,
Var blott i sin moders sällskap trygg.

Eva, Eva, Sven i Tveskog sade,
Ser du ej att männen blicka på
Dina sköna drag — med lätthet hade
Du för läng'sen make kunnat få.
Var ej dum och blyg min kära dotter!
Utaf alla jordelifvets lotter
Det är sämst ändå att ogift gå.

Du med lätthet kan en make vinna,
En som pengar har till öfverflöd;
Lars på backen eller Nils vid 'grinna',
Per på åsen — full af kärleksglöd

Syns de alla vara — Jöns på vågen
Bör du ej försmå, jag hoppas mågen
Blifver en som friad är från nöd.

Dotter kära, se ej alltför mycket
Om ej vacker, som man kalla plär,
Den som friar är — ty hufvudstycket
Är att gods och pengar finnes där.
Sedan kan i lugn och ro du lefva,
Och din framtid blifver ljus, min Eva,
Då du ifrån nöden friad är.

Kära pappa, bör ej kärlek råda
I en sådan ting som äktenskap,
Kan man väl förutan någon våda,
Helt för lifvet i så viktig sak,
Utan kärlek lycka hoppas vinna,
Utan kärlek ro och glädje finna,
Utan kärlek undgå sorgens gap?

Dumma ord, blott strunt min kära flicka.
Jag har aldrig trott, att slika ord
Skulle i din hjärna dväljs — men blicka
På det äkta ståndet på vår jord.
Gå och se om kärlek mäktar mätta
Någon mun — kan du förtröstan sätta
Blott till kärlek, detta fadda ord.

Tag en man som jord och pengar eger,
Vid hvars sida du med lugn kan se
På din framtid, hör du hvad jag säger,
Jag din fader, vill dig vänligt be.
Du må tro, att kärlek kommer sedan,

Fattigdomens kärlek snart i nedan
Sänkes ned, då de sitt armod se.

Pappa lilla, inte bör jag sälja
Lifvets lycka blott för pengars skull.
Vill du tvinga mig att make välja
Bland de rike? — pengar är ju mull. —
Rikedom och lyx ej lycka gifver,
Om ej kärlek fins. Fins den, då blifver
Lifvets bana solbeglänst och full.

Hörde du i går hvad presten sade,
Hörde du hvar lyckan dväljas kan,
Hörde du — på hjärtat vårt han lade
En förmaning — visst är den väl sann.
Lyckan, sade han, den kan ej trifvas,
Utan kärlek kan ej lycka gifvas,
Utan kärlek man ej lycka fann.

Och din Eva ämnar orden följa.
Oberörd af guldets trolska makt
Vill hon uppå lifvets vreda bölja
Hellre ensam segla — men ge akt
Uppå tiden fader! — Får hon skåda,
Någon man, där kärlek blott får råda,
Då kanske. — *Min tanke* jag nu sagt.

Stå stark!

Stå stark i hårda kampen, för sanning dygd och rätt,
Blott du mot ljuset blickar, skall mödan bli dig lätt.
Låt ej de ondas makter få komma dig på fall,
Förtvifa ej, det goda omsider segra skall.

Stå stark mot mammoms löften, mot smickrets mjuka
röst.

Stå stark när hatet smider sitt vapen mot ditt bröst.

Stå stark mot vännens böner, mot älskarinnans gråt,

Om de dig vilja leda ett steg från pligtens stråt.

Stå stark, om du en fånge, i järn och bojor slås,

För det att du ej kunde till kryperi förmås.

Du vet att du, fast fjättrad, är friare än han,

Som, skenbart fri, från lasten sig icke slita kan.

Stå stark, stå lugn vid rodret, när storm kring upp-

rördt haf

Din lefnads farkost slungar och sänka vill i graf.

Stå stark när blixtar ljunga i dyster molnhöljd natt,

Och låt dig ej förskräckas af trollens hesa skratt.

Förtalet.

Förtalet är en giftig rot,

Som sina grenar sträcker.

Den flyktar ej för våld och hot,

Ty visst som dagen bräcker

Den smyger fram till hög och låg,

Till fattige och rika.

Ej mänskan med sin bästa håg

Den kan ifrån sig vika.

Då vi uppå vår lefnads väg

Så vist som möjligt önska vandra,

Hvad är det då, hvad är det säg,

Som oss i hvarje fall vill klandra?

Ibland så tyst — ej märkas kan,
Den onda snaran om oss spinnes
Så tyst. — Det går från man till man,
Ej räddning från förtalet finnes.

Mina gamla skor!

Om mina gamla skor jag nu vill kväda,
Om någon vill den visan lyssna till.
Har du ej annat ämne, törs Ni säga,
Så kan du lika gerna tiga still.

Men likaväl, fem eller tio verser
Jag kväda vill om mina gamla skor,
Ty de har utstått många svåra terzer,
Ifrån den dag jag dem i boden tog.

På femte året mina skor inträder,
Jag nästan hvarje dag dem använt har.
En mängd af både nytt och gammalt läder,
På mina gamla skor jag offrat har.

Har ej haft råd att fått mig några nya,
Men lapp på lapp jag satt på mina skor.
Men när jag går i vatten och i dy'a,
Då käns att skornas täthet ej är stor.

En af dem vill åt venster, en åt höger,
En konstig form de genom lagning fått.
Att draga på är ena skon så tröger,
Den andra begge föttren rymde godt.

Den ena skon har fått på gamla dagar
Den dumma nycken gnaga på min tå,

Den andra skon — jag visst på den ej klagar,
Fastän att samma infall han tycks få.

Vi tre har larfvat mången dag tillsammans,
Ibland i väder fint, ibland i fult,
Ibland vi vandrat kring i ro och gamman,
Ibland har lifvet för oss varit surt.

Frieriet.

Hör du bäste Kari, länge ha jag tänkt
Tale om för dej hvalls ja ä luta.
Men fell ha ja vøre blyg utå mej jemt,
nu mett hjärte örker mer ej pruta.
Hör ska du få höre, ja ha tänkt så här,
Kari vest i vika ä mej hjärtligt kär.
Ja kan unre ja hvalls ho ä luta.

Nu vill ja dej fråge, vill du gefte dej,
just mä mej, ja töcker om dej möcke,
å ja tror fell också att du har för mej
nåe lite grann af kärlekstöcke.
Berge oss dä ska vi, då slår allri fel,
Ty ja har nu köpt en liten hemmansdel,
Möblemang dä har ja möcke.

Å när far å mor sej lägger ner å dör,
Ser du då så får ja alltihopa,
Inte ä dä möe, men dä hända tör
Att en åttahundra vi kan sopa
Fram ur deras gömmer, ja dä tror ja visst,
Inte ska vi lida nåen nöd å brist.
Kommer vi så vest tehopa.

Brita nol i änga, ho vell ha mej ho;
å då dumme nöte går å tänker:
Felle ha ho sagt mej ho får allri ro,
förr'n ja henne hjärtat evigt skänker.
Men ho ska få vänte, jag gu ska ho få;
förr ska ja gå ogeft, felle ska ja så,
förrän jag på Brita tänker.

Men du ha fell vöri mine tankers mål,
Allt ifrå den stönn ja först feck se dej.
Därför ha ja vøre jemt så mån å snål,
Ja ha ständigt tänkt du skulle ge mej
löfte på din trohet, ja då får ja visst.
Säj nu ja mä samma, så godt först som sist,
så ska' ja e' granna klokke ge dej.

Patronens hund, eller ett Julminne.

Teckning ur verkligheten.

Jul, hvilken underbar klang detta ord innebär, såväl för små, som stora. Alltid är det något kärt julminne som då liksom lefver upp på nytt igen, alltid är det någon god vän, broder eller annan anförvandt som man då hoppas få återse.

För mången har också julen sina bittra minnen, minnen af för en hvar vidt skilda beskaffenheter.

Men emellertid, julen har ju namn om sig att vara en glädjens högtid, en barnens högtid, hvilka i sin fantasi, i samband med julen, utmåla så många präktiga saker; det förnämsta är dock i alla fall, en präktigt lysande julgran. Sedan kommer åtskilligt

smått och godt nam-nam, som far och mor då skall ha i beredskap åt dem o. s. v. Lycklig den fader och moder, som någorlunda kan tillfredsställa sina smås förväntningar på julen.

Man hade hunnit till medio af December månad, då juleböket och julestöket tycktes på allvar vilja gifva sig luft, ty man ville förstås börja på och rusta undan lite, för att ej få för mycket af göromål hopadt närmare inpå hælgen.

I de förmögnare hemmen har man ju så mycket att rusta med isynnerhet till julen; då skall det och det vara färdigt, då skall den och den klädningen sys, allas tankar äro koncentrerade på julhælgen, och alla händer deltaga villigt i julestöket.

Därborta vid den lilla insjöns tallomkransade strand ligger en tarflig stuga, hvilken hyrdes af den fattiga Johannes Andersson. Stugans ägare, en hemmansägare på Vrågård, hade aldrig ansett det vara mödan värdt, att reparera upp det gamla rucklet, utan får hon stå där tills hon af sig själf sammanfaller i ruiner. Det gamla torftaket var så nedtryckt af sin egen tyngd, som om all världens syndaskuld vore lagd därpå.

Här och där voro brädlappar uppspikade på de murkna väggarne, förmodligen i afsigt att någorlunda tilltäppa de hål som den obarmhertiga tidens tand så småningom hade frambragt. Fönstren voro det enda på byggnaden, som kunde ingifva förtroende, de voro visserligen ej stora, utan små, men klara och temligen väl bibehållna.

Låtom oss inträda genom den bristfälliga dörren och taga stugans inre i öfersigt. Redan vid första

ögonkastet märka vi fattigdomens bjerta framträdande, oaktadt hustrun i huset hade gjort allt hvad i hennes förmåga stod att skyla fattigdomens nakna verklighet. De få möblerna, gamla och bräckliga, voro omsorgsfullt renputsade, golvet syntes ej för så längesedan gjort bekantskap med skurborsten.

Gardinerna voro visserligen något trasiga, men ändock upphängda och hopfästade på ett sätt som vittnade om smak och ordningssinne.

Nu satt hon där, den blekladga vid pass 32-åriga hustrun i huset, med den för ej länge sedan ankomne nye världsmedborgaren i sitt knä, och med moderlig omsorg pysslade om sin lilla skyddsling. Förutom dem finna vi ytterligare en flicka på ungefär 6 år, samt en gosse på två år; faderns hopp och stolthet.

Johannes hade för en fem eller sex år sedan ingått äktenskap af kärlek med Hilda Johansson. Han hade visserligen haft en temligen god förtjenst, men hade gjort han som en stor del andra, lefvat upp i sus och dus det han hade förtjent; följaktligen stod han där fattig som en kyrkråtta, nu då han stod i begrepp att ingå i äkta ståndet.

Men de gjorde sig inga vemodiga tankar om sin framtida bergning; deras kärleks himmel såg ju i deras ögon så klar och lysande ut; de skulle nog reda sig.

Han skulle blifva absolut nykter, ingå i något nykterhetssamfund, och med bibehållande af det arbete han hade vid sågverket skulle de nog finna sin öfverflödiga bergning. Visserligen var det ej annat än groft kroppsarbete, men då han ej lärt sig annat så . . .

Till att börja skulle de bo i den gamla stugan, där vid sjöstranden, men de skulle nog snart tjena ihop såpass, att de kunde bygga sig en egen liten stuga. Någon gammal möbel fingo de, en hvar af sina föräldrar, såpass de skulle reda sig att börja med. Johannes knogade och knogade, men att få något på kistbotten det gick smått och trögt.

Så i sinom tid skänkte hans hustru honom en flicka; visserligen gladdes de däråt, men hushållet blef ju därigenom förökt och utgifterna ökades.

Vid samma tid sjönko äfven konjunkturerna vid det sågverk han arbetade och förtjensterna minskades.

Hittills hade Johannes haft god tur att få vara med i nästan de bästa förtjensterna, som föreföllo i den branchen som han arbetade, men nu hade i samma vefva något oförklarligt kommit emellan, han blef hänvisad till de mera dåligt aflönade arbetena; för det mesta fick han gå för den bestämda låga timpenningen.

En gång gjorde han en höflig förfrågan och bad om att få deltaga i något mera aflönadt arbete, men erhöll då af sin arbetsförman ett vresigt svar, hvilket afhöll honom från något vidare yrkande i den vägen; det tilltänkta nya möblemanget och de lifigt hysta byggnadsplanerna började allt mer och mer att försvinna i ett otydligt fjärran.

Johannes var af naturen god, därför trodde han äfven sina medmänniskor om godt, alltså kunde han ej i sitt naiva sinne förstå, att förtalet som en smygande om började att lägga sina snaror om hans fötter och undergräfvade hans visserligen ej afundsvärda ställning.

Det skulle ju, förstås, äfven rustas något till julen i Johannes Anderssons hem. Inte var det mycket att rusta med, nej det var det visst inte, men någon liten omvexling i det tarfliga dagliga trodde man sig kunna åstadkomma.

Lilla Anna sprang beskäftigt omkring i rummet och ibland i talande, ibland i sjungande ton, tolkande sina barnsliga förväntningar på julen.

»Mamma du, pappa lofvade mig för längese'n att jag skulle få en varm tröja till jul, tror du att han har glömt bort det?»

»Mitt barn, pappa har så dålig förtjenst, kanhända han ej kan köpa någon åt dig nu; när han orkar köper han nog något åt dig.»

»Ja, men en stor och grann julgran har både du och pappa lofvat mig, den får jag ju ändå, med många ljus och många stora karameller i och pepparkakshästar och mycke grannt. Åh, så roligt. Jag skall allt vara så snäll.»

»En gran får du nog Anna lilla, hur det se'n blir, var nu snäll och se efter lille Edvard där, så så är du en rar flicka. Men se nu kommer pappa; är du sjuk kära Johannes», sporde hustrun i ängslig ton, då hon vid hans inträde varseblef hans lidande utseende.

»Ja, kära Hilda, jag är så matt och besynnerlig, jag orkar ej arbeta, men vi ska väl hoppas att det snart går öfver. Rusta i ordning, så får jag lägga mig på sängen en stund, .hå, hå, ja, ja! Gu' gifve att jag kunde gå ner i morron igen och börja arbeta, annars blir det dåligt bestäldt med vår julekost, å det gör då väl ändå, men något är bättre än intet.»

»Åhja, du blir nog snart frisk igen», tröstade honom hustrun. »Du borde låna lite pengar af patronen nu till jul, han är ju så bra att få låna pengar af, vet ja.»

»Ja, kanske dä du».

Johannes hade nu varit sjuk i åtta dagar och endast åtta dagar återstod till julen, men i morgon skulle han försöka gå ner och börja att arbeta; visserligen var han svag och matt men han var ändå tvungen att försöka. Orkade han sträfvä ut denna veckan, hade han 3: 50 öre i förtjenst, inte var det mycket, men så hade han lika mycket att få uppbära för veckan före hans sjukdom, så det blefve nog lite att klarera sig med.

Men hade han väl hört rätt; jo, orden kunde ju ingalunda missförstås, men han som hade gått där i all sin tid hittills, aldrig hade han med vett och vilja förbrutit sig, och att han blef sjuk, kunde han väl ej hjälpa. Jo, den rama verkligheten var den att han fick ej arbeta, förmannen hade sagt att enligt order från patronen ej något arbete fans för honom numera, och hos patronen hade han fått bekräftelse därpå.

Inte hade han kommit sig före att fråga hvad orsaken var, han kunde ej ana att någon orsak fans, patronen hade så tvärt gått ifrån honom.

Tanken på den stundande julen, på sin maka och sina barns blifvande umbäranden, stod med ens så dystert för honom. Hittills hade då ej det nödvändigaste saknats för dem, men nu. Den innestående veckolönen af 3 kr. 50 öre hade han fått på kontoret, men hur långt förslog det, och nu stod han där utan arbete.

Om han ändå hade vetat, om han hade felat i någonting, men ingen sade något däråt, de blott tit-tade ondt på honom.

Ja det var väl ej lönt att tala vid patronen eller förmannen något vidare; förmannen hade då för resten visat sig så ogin och stursk emot honom en lång tid, och det förstås, han är ju en lärd herre, då en annan inte är annat än en fattig stackare; det sades ju för resten i så bestämd tonart, att han ej skulle få arbeta vidare, så det var väl ej värdt att försöka, då kanhända att om han vore envis, han finge sig en hop ovet på köpet.

Hå, hå, ja, ja, fattigdom och nöd grinar emot honom.

I hans inre förnimmes en sådan besynnerlig känsla mot de människor, som hafva hjärta hårdt nog att neka honom arbete, honom som har hustru och tre barn därhemma i fattigdomen, hå, hå, ja, ja!

* * *

»Jaså du orkade ej arbeta, ja, jag tyckte allt att du såg dålig ut, i morse när du gick så . . .»

»Åhjo, kära Hilda, nog kanske att jag hade orkat, men hvad värre var, jag fick ej arbeta jag är . . . uppsagd.»

»Uppsagd, du, du narrar mig väl, du som jämt har fått arbete där nere, äfven då det i allmänhet har varit smått om arbete, åh dä ä' väl inte möjligt.»

»Jo, dä ä' allt så det, inte vet jag att jag har förbrutit mig något, men det betyder visst ingenting härvidlag. Jag får ej arbeta i alla fall, jag vet inte hvad det kan vara fatt.»

»Frågade du inte patronen eller Jeppsén hvarför du ej skulle få arbeta så väl nu som förr?»

»Nej, de sågo så onda ut begge två, så jag kom mig inte till det, och så gick de ifrån mig så tvärt, å då hade nog inte varit lönt, för herrekarlarne gör väl med en enfaldig fattig stackare hur de vill. Detta blir allt en tråkig jul för oss, Hilda.»

»Ja kära du, det gör det nog då, men det blir väl någon råd, se inte så ledsen ut du, vi få väl be våra grannar hjälpa oss med då nödvändigaste, och när du blir riktigt frisk, å då lider öfver jul, så får du väl börja arbeta igen; åhja det blir allt någon råd», tröstade honom hustrun, då hon såg hans bekymmerfulla utseende.

»Fattiga ha vi nog varit jämt, Hilda, men vi ha då aldrig behöft tigga, då blir allt svårt te å ta till mä det nu, eftersom du menar.»

»Nej då menar jag väl inte, vi ber grannarne hjälpa oss nu till julen, vi får betala dem när du blir frisk och får börja arbeta. Jag ska gå fram till mor Stina på Vraby och be henne att hon hjälper oss lite mjöl till att baka utaf och så en fläskbit. Mjök tänker jag vi få utaf mor Maja, såpass vi får till julkvällen. Då blir värst med kaffe och socker och . . .»

»Åh, ja' hade tre och femtio innestående på kontoret som jag fick nu . . .»

»Jaså, nå då få vi kaffe och socker med, vi få väl lefva så nätt vi kan, var nu bara inte ledsen, för då kunde du bli allvarsamt sjuk igen. Se på lille Edvard där, hva' duktig han är; när han blir stor hjälper han oss ur fattigdomen.»

Fadern tog den lille i sitt knä, smekte och kysste honom, men hvad var det som . . . jo en tår glänste i hans öga och nedföll på barnets lockiga hufvud; denna tår tolkade bättre än allt annat det faderliga hjärtats sorg öfver den olyckliga fattigmans ställning här i världen.

* * *

De, som befinna sig på samhällets låga stegpin-
nar, den fattige dagafönaren, de, som af ödet blifvit
satta i den ställningen, att de i allt äro beroende
af de medmänniskor, på hvilka Fortunas ynnest och
nåd i stundom öfverflödande mått fallit:

Ej nog med att de själfva veta sig vara beroende,
och såsom sådana underkufvade, utan man vill ibland
unna sig det nöjet, att riktigt grundligt låta dem
känna sitt eget herravälde gent emot fattiges förtryck
och vanmakt.

* * *

Julen kom, en myckenhet snö hade fallit, men
nu klarnade himmelen, och det såg ut att blifva ett
riktigt friskt julväder.

I de flesta hemmen hade man ju fått ordnadt
allting någorlunda så, som man hade långt förut gjort
beräkning på. Man skulle nu ha trefligt hvar och en
på bästa sätt, göra besök hos sina vänner eller mot-
taga besök af sådana, äta, dricka och göra sig riktigt
några goda dagar.

Julaftonens skymning bredde äfven sitt flor öfver
den torftiga stugan därefter vid sjöstranden. Julen
medförde ej för dennas invånare någon omvexling, de

visserligen blygsamma förhoppningar som de för någon tid sedan gjort sig i afseende på julen, hade af omständigheternas makt blifvit grusade; visserligen hade den beställsamma hustrun såsom hon lofvat, sökt och äfven erhållit lite hjälp hos grannarne, men när det blef slut på det så... Åh, då var allt ledsamt; Johannes såg så sorgsen och bekymrad ut. Gick han så där och ängslade sig kunde han snart falla offer för en svår sjukdom, allrahelst som han ej var riktigt återstald sedan sist.

Anna hade visserligen fått sig en julgran, så hon hade fått sina förhoppningar uppfyllda i det afseendet, men hon hade blifvit besviken på innehållet, ty men såg ej annat än några hvita pappersremсор samt en och annan träfigur, som utgjorde granens prydnad, men Anna hon var så snäll, hon var temligen nöjd med sin enkla gran.

De första juldagarne voro öfver och Hilda återkom just nu från någon af granngårdarne, där hon hade haft något att beställa. Hon gick så ovanligt fort och hennes utseende hade förlorat något af sitt vanliga lugn. Hon såg så obehagligt berörd ut.

»Men, Johannes, det är väl inte sant som folk säger, nej jag kan ej tro det, utbrister hon innan hon väl hunnit stänga dörren, men vet du om, att patronens älsklingshund, den stora Boije är död?»

»Ja, nog har jag hört det, men hvad kommer åt dig, hvarför frågar du det, det kunna ju hvarken du eller jag hjälpa eller ha något med att göra».

»Jo, men kan du begripa att folket säger, att han har blifvit förgiftad och att det är du som har för-

giftat honom, och därför skall det vara du ej får arbeta.»

»Åh, du stora värld, ä' människorna så elaka att de beskyller mig för en sak, som jag är alldeles, totalt alldeles oskyldig uti; men det kan ju ej vara möjligt», säger han i det han reser sig upp från stolen.

»Jo, Anders där framme sade att han hört, att Jeppsén var hos patronen och sade att det var du, det skulle vara någon som hade sett dig, då du stod och fjälade med hunden.»

»Ja, bevara mig väl, det har jag gjort åtskilligt många gånger, ty hunden hade synnerligt stor tillgifvenhet för mig, men aldrig har jag . . .»

»Ja, då var då jag trodde och äfven sade åt dem, men mina ord trodde väl ingen, de sade att patronen blef så arg, när Jeppsén talade om det för honom, så att . . .»

»Men att Jeppsén beskylde mig för saken och ej dessförinnan talade vid mig något därom, det var ju ganska dåligt af honom. Jaså, då skulle vara därför jag ej fick arbeta, då var därför de sågo så ovänliga ut. Kors, då var ledsamt att de kunde tro någonting sådant om mig, sämst af allt var att ej någon kunde uttala sin misstanke till mig, så att jag hade fått klarerat mig; hm, människorna ä bestämtd dåliga, mer än jag har trott, stora bekymmer och ledsamheter har den där för mig hittills okända misstanken beredt oss, men jag skall väl gå och tala vid dem» . . .

»Ja, bevisa för dem att . . .»

»Kära du, jag har visserligen inget bevis på att jag är oskyldig, men att jag är oskyldig, skall jag tala

om för dem, och de måste väl tro mig på mina ord; något annat kan jag ej göra».

Nästa dags morgon beredde sig Johannes att gå ner till herrgården. Den tarfliga frukosten, en blick på sitt torftiga bohag, sina kära barns stora saknad af nödiga klädespersedlar gjorde nu som alltid ett dystert intryck på hans sinne, men nu var det återigen en annan sak, som kraftigt men vibrerande vidrörde hjärtats strängar; han hade ju blifvit beskylld, att på ett skamligt sätt, hafva förkortat lifvet på patronens älsklingshund, i afsigt att därmed bereda patronen ledsnad, ty hunden var nu en gång för alla hans förklarade favorit.

Det fins bestämdt dåliga människor.

Han hade först gått till förmannen hr Jeppsen och sagt sitt ärende, men ännu innan han talat till punkt möttes han af ett väl framsagdt ovett, hvilket alldeles förbryllade vår gode vän Johannes, hvilken alldeles ej kommit att tänka på, att han i vältaligheten skulle draga det kortaste strået.

Emellertid lugnade han sig och Johannes kunde nu temligen obehindradt, fastän i snyftande ordalag — han hade den olyckan att ha ett känsligt sinne — få säga sin oskuld i hvad som blifvit honom lagdt till last.

Slutet på alltihop blef att han snart skulle få återkomma till arbetet. O hur gärna hade ej Johannes velat börja straxt, men därtill hördes ej en antydan; roligt var ändå att han nu fått sagt sin oskuld i saken.

»Åh, hvad sade de åt dig Johannes, tyckte de inte då var orätt att hafva misstänkt dig för något dylikt», sade hans hustru åt honom vid hemkomsten.

»Orätt, åh dä tycker nog inte herrkarlarne att de gör en fattig stackare orätt, hur de se'n gör med honom, men nog ha de förorsakat att denna jullielgen har för oss varit af så ledsam beskaffenhet, att vi sent skola glömma den.»

Den lycklige.

Lycklig den, på dygdens väg blir funnen
Och ej beträder lastens mörka spår,
Som ej af syndens makt blir öfvervunnen,
Men på det godas gyllne vägar går.

Lycklig den, som så sin väg kan vandra
Otadligt fram i lifvets pilgrimsfärd,
Till ett exempel äfvenså för andra;
Till gagn för dem och för en eftervärld.

Lycklig den, som uti alla öden,
För det rätta endast går till strid.
I lifvet hedrad, saknad uti döden,
Han vinner målet, som är evig frid.

Kärlek.

Mitt hjärta hvad är kärlek? O, tyd mig du dess lag,
Två själar och en tanke; två hjertan och ett slag.

Och säg hur kommer kärlek? Han kommer och är där.
Och säg hur slocknar kärlek? Han fins ej där så sker.

Och när är kärlek renast? Då intet han begär;
Och när är kärlek djupast? Då han som stillast är.
Och när är kärlek starkast? Då allt han gifva fått;
Och säg hur talar kärlek? Han tiger — älskar blott.

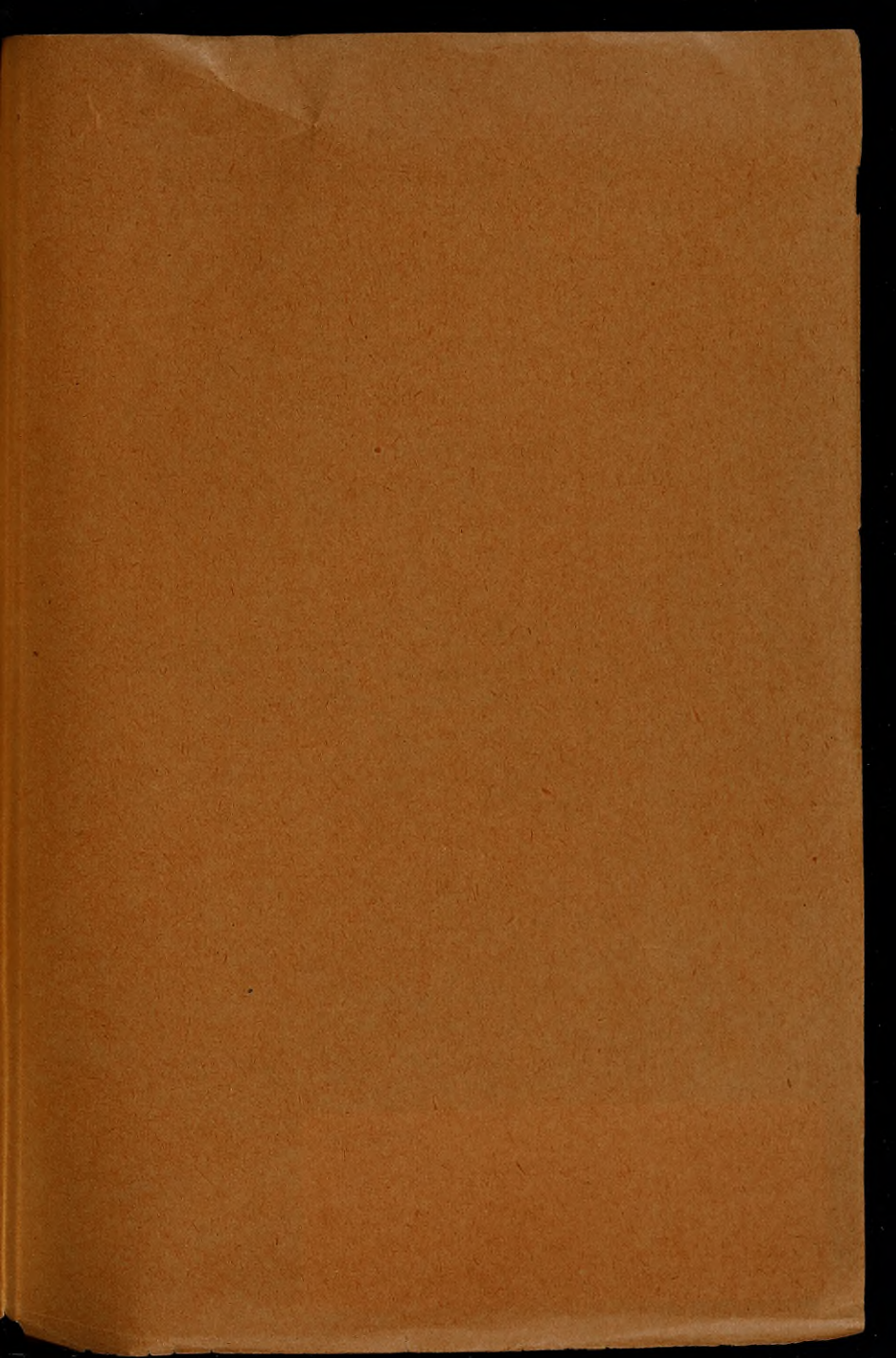
Sommaren.

I praktfull skrud naturen klädes,
I solens glans sig allting glädes;
Hon väcker dolda krafter opp.
Bäcken sorlar, sakta porlar.
Sippan nickar, vänligt skickar
Helsning utaf tro och hopp.

Fri från jordens strid och hvimmel,
Upp till den azurblå himmel
Fogeln svingar sig så nöjd.
Biet surrar, hunden murrar,
Björken knoppas, mänskan hoppas.
Allting tyckes båda fröjd.

I en ram af gröna stränder,
Bäddad in af Gudahänder,
Sjön sig täckt och fridfullt ter.
Vassen blommar, det är sommar.
Glädjekälla, tempelcella,
Solen varmt och vänligt ler.

Pris 50 öre.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

401023579